

РЕШЕНИЕ

№ 10370

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2893** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Я. Ю. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., настанен в СДВНЧ-гр. С., [населено място], [улица], чрез процесуален представител, против Заповед рег.№ 5364з-953/26.02.2025 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" МВР, с която спрямо чужденеца е продължен срока с 6 месеца на "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ при дирекция „Миграция“, считано от 28.02.2025г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 28.08.2025г.

В жалбата се твърди, че така оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Процесуалният представител на жалбоподателят е изложил съображения за това, че заповедта не съдържа мотиви. Твърди се, че към настоящия момент ДАБ няма открита процедура за отнемане на статута на жалбоподателя, нито му е връчено решение на ДАБ за отнемане на статута. Твърди се, че независимо от наложената мярка „Експулсиране“, понастоящем жалбоподателят не може да бъде върнат в С. или в друга трета държава, от територията на която може да има заплахата за връщането му в С.. Твърди се за нарушение на чл.5 §1 ЕКПЧОС, като се твърди, че принудителното настаняване в СДВНЧ е вид задържане. Твърди се, че липсват мотиви как административният орган е определил

срока на допълнителното настаняване в СДВНЧ. Моли съда да постанови решение, с което да прекрати принудителното настаняване на Я. Ю. А. в СДВНЧ.

Ответникът – Директор на Дирекция "Миграция", МВР, не се явява и не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява следното:

Я. Ю. А. е чужденец, гражданин на С., [дата на раждане] , като той е подал в Държавната агенция за бежанците при МС молба за предоставяне на международна закрила и е регистриран на 28.06.2023г. в ДАБ при МС-РПЦ-гр. Х.. С решение №13662/18.09.2023г. на Директора на ДАБ при МС на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут. Решението е връчено на А. на 29.09.2023г. и е влязло в сила. Към момента е образувано производство по чл.78 ЗУБ за отнемане на предоставената международна закрила на сирийския гражданин, като към настоящия момент не е приключило /л.46/

Със заповед №2284/23.08.2024г. на Председателя на ДАНС на основание чл.42 ал.1 т.2 и ал.2 вр. чл.10 ал.1 т.1 ЗЧРБ на Я. Ю. А. е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Експулсиране“, като му е отнето правото на пребиваване в Р България и е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз за срок от 5 /пет/ години. Посочено е, че ПАМ следва да бъде изпълнена в Република Турция. /л.19/

На основание чл.44 ал.6 ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, с цел организиране на експулсирането на Я. Ю. А. от Република България във връзка със заповед №2284/23.08.2024г. на Председателя на ДАНС, е издадена заповед №3-2285/23.08.2024г. на Председателя на ДАНС Я. Ю. А., с която жалбоподателят Я. Ю. А. е принудително настанен за срок от шест месеца в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ при дирекция „Миграция“ МВР, считано от на 28.08.2024г. /л.18/

Видно от приемо- предавателен протокол /стр.30/ на 28.08.2024г. Я. Ю. А. е настанен в СДВНЧ-С..

Видно от писмо изх. Рег. №5364р-21724/05.09.2024г. на Директора на дирекция „Миграция“ до Директора на ГД „Гранична полиция“, жалбоподателят е заявил желание да се завърне доброволно в Република Турция, като за целта е попълнил декларация за доброволно завръщане /ДДЗ/ рег. №105400-3191/28.08.2024г., като на това основание и съгласно сключено споразумение за реадмисия между ЕС и Република Турция, се иска да бъде отправена молба до съответната институция за приемането на сирийския гражданин в Р Турция. /л.28/

Приложена е и декларация за доброволно завръщане /ДДЗ/ рег. №105400-3191/28.08.2024г. /л.28/

С писмо рег. №3282р-26272/27.09.2024г. ГД „Гранична полиция“ уведомява Дирекция „Миграция“ МВР, че към настоящия момент Република Турция приема само собствени граждани и споразумението между ЕС и Република Турция за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица не може да бъде използвано като инструмент за извеждане на чуждия гражданин.

Видно от приложената по делото докладна записка /л.25/, в проведена беседа на 18.09.2024г. с жалбоподателя, той категорично е заявил да се върне в С. или в друга трета страна и иска да остане в Р България, като е приложен отказ от декларация за

доброволно завръщане от 19.09.2024г. /л.26/

В отговор на отправено запитване от Дирекция „Миграция“ МВР, ДАБ при МС са уведомили, че на Я. Ю. А. е предоставен хуманитарен статут, като към момента е образувано производство по чл.78 ЗУБ за отнемане на предоставената международна закрила на сирийския гражданин, но към датата на издаване на писмото-30.10.2024г. производството не е приключило /л.23/

Видно от приложено по делото предложение рег. №5364р-4993/26.02.2025г. за жалбоподателя са налице данни, че представлява заплаха за националната сигурност съгласно чл.10 ал.1 т.2 ЗЧРБ, във връзка с което инициирана процедура по отнемане на хуманитарен статут. Отделно от това, жалбоподателят не разполага с документ за самоличност. Посочено е, че към момента спрямо него не могат да бъдат приложени алтернативните мерки, предвидени в чл.44 ал.5 т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, тъй като в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин, която да отговаря на изискването на чл.72 ал.5 ППЗЧРБ. В предложението изрично е отбелязано, че е налице опасност чужденецът да се укрие, предвидена като основание в чл.44 ал.6 ЗЧРБ при вземане на по-лека мярка, като пречка да се изпълни ПАМ е отказът на чужденеца да съдейства на компетентните органи.

Издадена е оспорената Заповед рег.№ 5364з-953/26.02.2025 г.от Директора на Дирекция "Миграция"-МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ на жалбоподателят е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ, считано от 28.05.2023 до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 28.08.2025г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Заповед рег.№ 5364з-953/26.02.2025 г.от Директора на Дирекция "Миграция"-МВР е връчена на Я. Ю. А. на 27.02.2025 г. /с преводач/ и оспорена с жалба вх. № 5798/10.03.2025г. по описа на АССГ – подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал.8 вр. ал. 1 ЗЧРБ – Директор на Дирекция "Миграция" –МВР.

Противно на изложеното в жалбата, съдът счита, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна. В обжалваната заповед ясно са посочени правните основания за продължаване на принудителното настаняване на лицето в СДВНЧ на лицето- чл.44 ал.8 от ЗЧРБ, като посоченото основание е правилно и относимо към наложената принудителна административна мярка.

Отделно от това, съдът счита, че обжалваната заповед е и фактически мотивирана, доколкото същата се основава и препраща към издадена заповед №3-2285/23.08.2024г. на Председателя на ДАНС във връзка с организиране изпълнението на заповед №2284/23.08.2024г. на Председателя на ДАНС за налагане на ПАМ „Експулсиране до Република Турция“. Отделно от това заповедта препраща и към предложение рег. №5364р-4993/26.02.2025г, в което са изложени подробни мотиви за необходимостта от продължаване на настаняването на лицето в СДВНЧ. Доколкото посоченото в процесната заповед предложение рег.

№5364р-4993/26.02.2025г., е ясно конкретизирано с посочване на номера и датата на издаването му, съдът не споделя изложеното възражение в жалбата до съда, че е налице порок, тъй като не е посочено от кого изхожда предложението. Мотивите, изложени в предложението напълно съответстват на правното основание –чл.44 ал.8 от ЗЧРБ: по делото са налице доказателства, видно от които той категорично отказва да съдейства на компетентните органи, а от друга страна, за жалбоподателя са налице данни, че представлява заплаха за националната сигурност съгласно чл.10 ал.1 т.2 ЗЧРБ, във връзка с което инициирана процедура по отнемане на хуманитарен статут.

В тази връзка съдът не споделя и другото възражение в жалбата, а именно, че компетентните органи не са предприели действия и мерки за получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на лицето. Жалбоподателят не е предприел никакви действия от своя страна за издаване на документ за самоличност. В тази връзка съдебната практика, посочена от ответника- Решение № 6310/27.6.2022 г., постановено по адм. д. № 4898/2022 г. на ВАС, както и Решение № 1837/17.2.2023 г., постановено по адм. д. № 11984/2022 г. на ВАС е напълно съотнесима.

Предвид посочената практика, съдът счита, че са налице материалноправните предпоставки, при които е допустимо да бъде продължен срока на принудителното задържане: компетентните органи да са положили разумни усилия да осъществят извеждането, но въпреки това да е вероятно то да продължи по-дълго поради една от двете причини: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане, като наред с това трябва да е налице и разумна възможност извеждането да бъде реално съществено.

Отказът на чужденеца да се завърне доброволно в страната си на произход по своя характер представлява поведение, с което се избягва или възпрепятства подготовката на неговото връщане или процеса на извеждането му от страната. Тези обстоятелства са от значение не само при преценката за първоначално задържане на чужденеца по чл. 15, параграф 1, б. "б" от Директива 2008/115 и за продължаване на задържането в хипотезата на чл. 15, параграф 6, б. "а" от същата Директива, но и по чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ. При условия, че Я. Ю. А. бе дал съгласието си за доброволно връщане, националните компетентни власти биха му издали документ за пътуване и българските компетентни власти биха организирали връщането му до страната на произход.

Доколкото става въпрос за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, в случая е съобразено и обсъдено и основанието в чл.44 ал.6 ЗЧРБ за настаняване в СДВНЧ- опасност от укриване на лицето или възпрепятстване изпълнението на заповедта. Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на принудително настаняване в СДВНЧ. В този смисъл е и посочената практика на ВАС, която очертава материалноправните предпоставки за продължаване на срока на настаняване в СДВНЧ, а именно: 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано

предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на Я. Ю. А. са налице такива конкретни фактически данни, които все още сочат на опасност от укриване, предвид посоченото в предложението и установеното в хода на съдебното следствие -липсата на какъвто и да е документ за самоличност на лицето, както и че няма данни да притежава средства, нито е декларирал адрес, на който да пребивава, няма близки и социална среда, чрез която да бъде локализиран. В тази връзка заявеното в хода на съдебното заседание, че брат му е в България, не е подкрепено с доказателства по делото. Не на последно място следва да бъде отчетно и посоченото в предложението рег. №5364р-4993/26.02.2025г., че за жалбоподателя са налице данни, че представлява заплаха за националната сигурност.

В конкретния случай спрямо Я. Ю. А. не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната, липса на адрес и на средства за издръжка у лицето, съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо него да се приложат други, по-леки мерки, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел експулсиране следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

Не на последно място следва да бъде обсъдено и възражението относно срока на продълженото принудително настаняване на Я. Ю. А. - до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 28.08.2025г. Всяко едно задържане, каквото действително е настаняването в СДВНЧ, както правилно е посочено в жалбата, трябва да бъде за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане на лицето. В случая този срок е съобразен с общия срок от 18 месеца принудително настаняване на чужденеца в СДНЧВ, посочен в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца. Предвид изричната разпоредба на чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО, според който държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок 6-месечен освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца, следва извод, че в общия 18-месечен срок се включва и краткосрочното настаняване по чл.

44, ал. 13 ЗЧРБ.

Съдът служебно разгледа и въпроса дали оспорената заповед обслужва законовата цел. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на докладната записка- предложение рег. №5364р-4993/26.02.2025г. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи, което възпрепятства процеса по извеждането.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед – т. е. такива, които биха мотивирали административният орган да постанови акт в противен смисъл. Актът е съобщен в присъствието на преводач и своевременно предприетото съдебно обжалване е указание, че засегнатото лице не е било затруднено в правото си на защита.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София град, Първо отделение, 21 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Я. Ю. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., настанен в СДВНЧ-гр. С., [населено място], [улица], чрез процесуален представител, против Заповед рег.№ 5364з-953/26.02.2025 г., издадена от Директора на дирекция "Миграция" МВР, с която спрямо чужденеца е продължен срока с 6 месеца на "принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ при дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: